

Den signede dag

1.
Den signede dag med fryd vi ser
af havet til os opkomme;
den lyse på himlen, mer og mer,
os alle til lyst og fromme!
Det kendes på os som lysets børn,
At natten hun er nu omme.
2.
Den signede stund, den midnatstid,
vor Herre han lod sig føde,
da klared det op i østerlid
til dejligste morgenrøde;
da lyset oprandt, som jordens bold
skal lysne udi og gløde.
3.
Om levende blev hvert træ i skov
og var så hvert blad en tunge,
de kunne dog ej Guds nådes lov
med værdelig røst udsjunge;
thi evig nu skinner livets lys
for gamle og så for unge.
4.
Ja havde end mål hvert strå i vang,
hver urt udi mark og lunde,
slet ikke for os den takke-sang
opstemme til gavns de kunne,
som dagen hør til, for lys og liv,
mens tusinde år henrunde.
5.
Forgæves det er, med liden magt,
at ville mod bjerg opspringe;
men ørnen er snild, har når sin agt,
når vejret ham bær på vinge;
og lærken kun er en lille fugl,
kan lystig i sky sig svinge.
6.
Med sus og med brus den stride å
nedsuser fra klippe tinde,
ej mæle så lydt de bække små,
dog risle de fort og rinde;
så frydelig sno de sig fra eng
op under de grønne linde!
7.
Så takke vi Gud, vor Fader god,
som lærken i morgenrøde,
for dagen, han os oprinde lod,
for livet, han gav af døde,
for alt, hvad på mark, i tusind år,
der groed til sjæle-føde.
8.
Så længe vi se den gyldne sol,
og skoven er daners have,
da plante vi maj i kirkestol
Og blomster på fædres grave,
til glædelig fest med liv og lyst,
Til mindelig pinse-gave
9.
Da rinde vel og, som bække små,
fra øjne os tårer milde,
og bække i flok de går en å,
den higer mod lysets kilde,
den stiger i løn, som hjertesuk,
Alt årle, og dog end silde.
10.
Som aldrig så lang er nogen dag,
at aften er jo i vente,
så haver det lys og solbjærags lag,
som Gud udi kirken tændte;
men immer det dages dog på ny,
Hvor herterne morgen vente!
11.
Nu sagtelig skrid, du pinsedag,
med stråler i krans om tinde!
hver time til Herrens velbehag
som bækken i eng henrinde,
så frydelig sig den sidste snoer
Op under de grønne linde.
12.
Som guld er den årle morgenstund,
når dagen opstår af døde,
dog kysser os og med guld i mund
den lifflige aftenrøde,
så tindre end må det matte blik,
De blegnende kinder gløde.
13.
Så rejse vi til vort fædreland,
dér ligger ej dag i dvale,
dér stander en borg så prud og grand
med gammen i gyldne sale,
så frydelig der til evig tid
Med venner i lys vi tale!

Grundtvig 1826. Erik Sommer 1983